

't Beeldeken.

De bovenmeisjes kwamen binnen, en allen zetten zich aan tafel om te eten. En sterker nog werd 't Beeldeken getroffen door den ruwen toon van het gesprek en door al het leelijke dat er gezegd werd. Vooral de keukenmeid was vinnig-scherp en nijdig tegen 't blonde meisje dat 't Beeldeken 'sochtends was komen halen, en aan wie Charles, de koetsier, nu 'n beetje 't hof scheen te maken. Hoe durft ze toch! dacht weer 't bedeesde Beeldeken. En haar ontzetting ging over tot schrik, toen zij hen over hun meesters en gasten hoorde spreken. Zij kreeg er 'n hevige kleur van, zij kon er niet meer van eten, hoe lekker of 't ook was, en keek voortdurend angstig naar de deur, of zij elk oogenblik de verwoede verschijning van den baron of van mevrouw verwachtte. De anderen merkten haar schrik en lachten haar uit.

„Ge zij schouw, *) es 't gie waar?” vroeg haar de koetsier.

„'K ben schouw dat den baron of mevrouwe zoèn keunen binne komen,” antwoordde 't Beeldeken met heete wangen.

Luid moesten zij allen schateren.

„Ha! da zoe 'k wille zien!” schetterde de keukenmeid, de vuisten op haar heupen.

„Mevrouwe 'n komt nooit in de keuken,” lichte 't blonde meisje 't Beeldeken geruststellend toe.

Maar 't Beeldeken was niet gerust te stellen. Zij kon maar niet begrijpen dat een mevrouw nooit in haar keuken kwam.

Zij hadden gedaan met eten, en stonden van tafel op. Ieder ging weer naar zijn werk, en ook 't Beeldeken werd dadelijk, in de mooie, ruime achterkeuken, aan 't schotelsafwassen gesteld.

Weldra galmde de bel voor het diner der meesters, en in de keuken werd 't een onop houdend heen en weer geloop van knechts en meiden. Van uit het achterhuis hoorde 't Beeldeken 't verward gedruisch van een groote bedrijvigheid: gerinkel van borden en glazen, geschuifel van haastige voeten over den vloer, kloekkloekend ontkurken van flesschen, schel-schaterend gepraat en gelach, met steeds ruwer en ruwere zinspelingen op

de meesters en de gasten, en af en toe daartusschen in een schor geschreeuw, een grof gevloek der keukenmeid. Het Beeldeken stond er van te beven aan haar schotelrek, de wangen gloeiend van het beetje wijn dat ze gedronken had en van de heetwaterdampen die haar als een nevelwolk omhuldden, zoo diep ontsteld van emotie en van schrik dat zij had kunnen huilen.

„Die virkens keunen eten, e-waar? 'K 'n versto d'r mij nie an da ze nie 'n bersten!” gilde de keukenmeid, haar een nieuwen stapel om te wasschen borden brengend. En plotseling trok ze 't Beeldeken bij de mouw:

„Kom mee, ge moet da verdome ne kier zien. Ze zitten mee ulder lijf bleut an toafel!”

„Ho! wa peist-e! 'K 'n durve niet, 'k 'n durve niet!” worstelde 't Beeldeken tegen.

„Toet toet, *) ge moet, ge moet. Ge keun ze zien zonder da ze zulder ou zien!” En, met geweld haast, trok zij 't Beeldeken mee, door een breede, wit-marmeren gang tot in een groote marmeren vestibule vol planten en bloemen, van waar zij, onopgemerkt, door een glazen deur, in de eetzaal konden kijken.

En, nietig in elkaar gedrongen in die plechtige omgeving, zag het bevend Beeldeken, in de prachtige, hooge en ruime eetzaal, de lange, levendig pratend-en-lachende bonte rij van gasten rondom de tooverachtig versierde tafel zitten: de heeren allen in een zwarten rok en hooge witte kraag, de dames schitterend van juweelen en van bloemen in het blond of donker, sierlijk golvend haar, maar verder nakend, nakend, de grootste helft van haar bovenlijf nakend, met blooten hals en bloote armen, met bloote schouders en met blooten rug, alles bloot, blond-rozebloot, als hadden zij halfwege opgehouden met zich aan te kleeden.

„Och Hier, och God! z'n hèn gien hemd an!” gilde 't Beeldeken, met van afschuw in elkaar geslagen handen.

En plotseling, terwijl de keukenmeid in een brutalen schaterlach uitproestte, vluchtte zij weg, zenuwachtig huilend van emotie.

* * *

Zij had geen eerbied meer voor het kasteel.

* Bang.

*) Jawel.